

А твоите устни, сочни като вишни,
те сякаш молят за целувки.

Когато си протегнеш ти ръката -
тя бяла е, по-бяла от снегът
на гордите планински върхове.

О позволи ми да целуна тази
и царствена, и нежна белота -
печат на най-върховното блаженство!

ЕЛЕНА. -

О, злоба, ад! Аз виждам, че сте всички
сдружени да се гаврите със мене!

Но трябваше ли тъй да се сдружите,
да бъдете жестоки, безсърдечни
и злобни към едно момиче клето,
ако вий бяхте истински мъже?

Съперници сте днес - каква надсмешка? -
за моята ръка! - Да, славен подвиг -
да се изтръгват с гаври горки сълзи
от бедните момичета! Човек
със благородство никога не би
си позволил да оскърби едно
момиче беззащитно.

ЛИЗАНДЪР. -

Престани,

Деметрий - двама ние знаем,
че ти обичаш Хермия. Предавам
от все сърце правата си над нея -
в замяна ти ще ми отстъпиш сам
правата си над милата Елена,
която любя и до гроб ще любя.

ЕЛЕНА. -

Не са изричани по-люти гаври.

ДЕМЕТРИЙ. -

Не, Хермия - за себе си задръж!

Аз някога я любех, но изчезна